

Προσφυγή της 8ης Νοεμβρίου 2019 – Imperial Brands κ.λπ. κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-760/19)

(2020/C 36/42)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσες: Imperial Brands plc (Bristol, Ηνωμένο Βασίλειο), Imperial Tobacco Ltd (Bristol), Imperial Tobacco Overseas Holdings Ltd (Bristol), Imperial Tobacco Holdings Ltd (Bristol), Imperial Tobacco Overseas Holdings (2) Ltd (Bristol) (εκπρόσωποι: D. Slater, δικηγόρος, και E. Burrows, N. Gardner και S. Mardell, Solicitors)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα

Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση C(2019) 25 26 τελικό της 2ας Απριλίου 2019 σχετικά με την κρατική ενίσχυση SA.44896 που έδωσε σε εφαρμογή το Ηνωμένο Βασίλειο όσον αφορά εξαίρεση για τη χρηματοδότηση ομίλων ΕΑΕ·
- εν πάση περιπτώσει, να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα των προσφευγουσών σε σχέση με την παρούσα διαδικασία.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής τους, οι προσφεύγουσες προβάλλουν δέκα λόγους.

1. Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται ότι η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωσή της αιτιολογήσεως και/ή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως κατά την εφαρμογή του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, καθόσον διαπίστωσε ότι οι κανόνες του ΗΒ για τις Ελεγχόμενες Αλλοδαπές Εταιρίες (ΕΑΕ) αποτελούν το σχετικό σύστημα αναφοράς Η Επιτροπή έπρεπε να θεωρήσει ως πλαίσιο αναφοράς το καθιερωθέν φορολογικό σύστημα εταιριών του Ηνωμένου Βασιλείου.
2. Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την εφαρμογή του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και/ή σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, καθόσον υιοθέτησε εσφαλμένη προσέγγιση κατά την ανάλυση των κανόνων για τις ΕΑΕ. Η Επιτροπή εσφαλμένα θεώρησε τις διατάξεις του κεφαλαίου 9 του μέρους 9Α του Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [νόμου περί φορολογίας (Διεθνείς και λοιπές διατάξεις) του 2010], που περιλαμβάνει την Εξαίρεση για τη Χρηματοδότηση Ομίλων, ως μορφή παρεκκλίσεως από γενική φορολογική υποχρέωση που περιλαμβάνεται στο κεφάλαιο 5 του μέρους 9Α του Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [νόμου περί φορολογίας (Διεθνείς και λοιπές διατάξεις) του 2010].
3. Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την εφαρμογή του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, καθόσον διαπίστωσε ότι η Εξαίρεση για τη Χρηματοδότηση Ομίλων παρείχε επιλεκτικό πλεονέκτημα διότι συγκρίσιμες από πραγματική και νομική άποψη εταιρίες αντιμετώπιζονταν διαφορετικά.
4. Με τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον η Εξαίρεση για τη Χρηματοδότηση Ομίλων παρέχει πλεονέκτημα κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.
5. Με τον πέμπτο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται ότι η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωσή της αιτιολογήσεως, καθόσον διαπίστωσε ότι η Εξαίρεση για τη Χρηματοδότηση Ομίλων δεν δικαιολογούνταν πλήρως και, ως εκ τούτου, παρέβη το άρθρο 296 ΣΛΕΕ.
6. Με τον έκτο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται ότι η «πλήρης» απαλλαγή δυνάμει του τμήματος 3711B του Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [νόμου περί φορολογίας (Διεθνείς και λοιπές διατάξεις) του 2010] δικαιολογείται από τη φύση και τη γενική δομή του φορολογικού συστήματος.

7. Με τον έβδομο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται ότι η απαλλαγή του 75 % δυνάμει του τμήματος 3711D του Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [νόμου περί φορολογίας (Διεθνείς και λοιπές διατάξεις) του 2010] δικαιολογείται από τη φύση και τη γενική δομή του φορολογικού συστήματος.
8. Με τον όγδοο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται ότι η επιβολή φορολογικής επιβάρυνσης στις ΕΑΕ που πληρούν τους όρους της Εξαιρέσης για τη Χρηματοδότηση Ομίλων παραβιάζει την ελευθερία εγκατάστασης των προσφευγουσών κατά παράβαση του άρθρου 49 ΣΛΕΕ.
9. Με τον ένατο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο εφαρμόζοντας κατ' αναλογία ή δίνοντας ιδιαίτερη έμφαση στο γράμμα της οδηγίας (ΕΕ) 2016/1164 του Συμβουλίου ⁽¹⁾, η οποία δεν ήταν εφαρμοστέα *ratione temporis*.
10. Με τον δέκατο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται ότι η Επιτροπή, εκδίδοντας την προσβαλλόμενη απόφαση, επενέβη στην αποκλειστική κυριαρχία του Ηνωμένου Βασιλείου στον τομέα της άμεσης φορολόγησης και, ως εκ τούτου, παραβίασε τα άρθρα 4 και 5 ΣΕΕ και το άρθρο 114 ΣΛΕΕ.

⁽¹⁾ Οδηγία (ΕΕ) 2016/1164 του Συμβουλίου, της 12ης Ιουλίου 2016 για τη θέσπιση κανόνων κατά πρακτικών φοροαποφυγής που έχουν άμεση επίπτωση στη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς (ΕΕ 2016, L 193, σ. 1).

Προσφυγή της 8ης Νοεμβρίου 2019 – Willis Europe κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-761/19)

(2020/C 36/43)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Willis Europe BV (Άμστερνταμ, Κάτω Χώρες) (εκπρόσωποι: N. Niejahr και B. Hoorelbeke, δικηγόροι, A. Stratakis και P. O'Gara, Solicitors)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την απόφαση (ΕΕ) 2019/1352 της Επιτροπής, της 2ας Απριλίου 2019, σχετικά με την κρατική ενίσχυση SA.44896 που έδωσε σε εφαρμογή το Ηνωμένο Βασίλειο όσον αφορά εξαίρεση για τη χρηματοδότηση ομίλων ΕΑΕ (ΕΕ 2019, L 216, σ. 1), καθόσον με αυτή διαπιστώνεται ότι το προβαλλόμενο μέτρο ενισχύσεως συνιστά κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και διατάσσεται η επιστροφή της εντόκως, μεταξύ άλλων από την προσφεύγουσα·
- επικουρικός, να ακυρώσει τα άρθρα 2, 3 και 4 της προσβαλλομένης αποφάσεως στο μέτρο που με αυτή διατάσσεται η επιστροφή της ασυμβίβαστης ενισχύσεως εντόκως, μεταξύ άλλων από την προσφεύγουσα·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά της έξοδα καθώς και στα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας σχετικά με την παρούσα διαδικασία.